DOMSTOLENS KENDELSE
4. juni 1986 *

I sag 78/85

De europæiske Højrepartiers Gruppe i Europa-Parlamentet ved formanden Jean-Marie Le Pen, medlem af Europa-Parlamentet, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Albert Schmit, 6, rue Dicks,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved generaldirektør Francesco Pasetti Bombardella som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den af Europa-Parlamentets formand den 28. september 1984 trufne afgørelse, hvorved han tog anmodningen om nedsættelse af et undersøgelsesudvalg om den voksende fascisme og racisme i Europa i og uden for Fællesskabet til følge,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann og R. Joliet, dommerne G. Bosco, O. Due, Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins, F. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodriguez Iglesias,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: P. Heim

* Processprog: Fransk.

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 1. april 1985, har Jean-Marie Le Pen som repræsentant for De europæiske Højrepartiers Gruppe, som er dannet i Europa-Parlamentet med henblik på at samle de medlemmer, som er valgt på følgende lister: Front d'opposition nationale pour l'Europe des patries (Den nationale bevægelse for et fædrelandenes Europa), Den italienske sociale Bevægelse — Det nationale Højre og Den græske nationale politiske Union, anlagt sag med påstand om annullation af den afgørelse, som Europa-Parlamentets formand traf den 28. september 1984 under et møde i Europa-Parlamentets præsidium, og hvorved han tog den af 113 medlemmer underskrevne anmodning om nedsættelse i henhold til forretningsordenens artikel 95 (EFT C 90 af 21.4.1981, s. 49) af et undersøgelsesudvalg om den voksende fascisme og racisme i Europa i og uden for Fællesskabet til følge.

2 Det fremgår ikke af stævningen, hvilken bestemmelse i traktaten der lægges til grund for sagen. Det anførtes yderligere i stævningen, at der ved særskilt dokument straks ville blive indgivet en begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af den anfægtede afgørelse, jfr. EØF-traktatens artikel 185, Euratom-traktatens artikel 157 og EKSF-traktatens artikel 39. Dette dokument er imidlertid ikke indgået til Domstolen.

3 Som følge af den af Europa-Parlamentets formand trufne afgørelse blev undersøgelsesudvalget nedsat, og den 25. november 1985 blev der forelagt en endelig betænkning (EP, mødedokumenter, 1985-1986, serie A, dok. A 2 — 160/85), som den 16. januar 1986 førte til vedtagelse af en beslutning (EFT C 36, s. 142).

4 Artikel 95, stk. 1, i Parlamentets forretningsorden bestemmer: »Til undersøgelse af særlige spørgsmål skal Parlamentet efter anmodning fra en fjerdedel af dets faktiske medlemmer nedsætte et undersøgelsesudvalg uden forudgående henvisning af anmodningen til et udvalg. Anmodningen skal indeholde en beskrivelse af den

sag, der skal undersøges, og som skal vedrøre et spørgsmål, der henhører under Fællesskabets virksomhedsområde«. Udvalget for forretningsordenen og andragender har anlagt følgende fortolkning: »En anmodning fremsat af 1/4 af Parlamentets faktiske medlemmer medfører automatisk nedsættelse af et undersøgelsesudvalg; denne anmodning skal ikke forelægges Parlamentet til afgørelse«. Ifølge samme udvalgs fortolkning tilkommer det Parlamentets formand at afgøre, om en anmodning om nedsættelse af et undersøgelsesudvalg opfylder betingelserne i artikel 95, stk. 1.

5 Til støtte for sin påstand har De europæiske Højrepartiers Gruppe navnlig gjort gældende, at den af Europa-Parlamentets formand trufne afgørelse er i strid med forretningsordenens artikel 95, stk. 1, idet

— udvalget, da det ikke har fået pålagt en »undersøgelse af særlige spørgsmål« i bestemmelsens forstand, ikke er et undersøgelsesudvalg i egentlig forstand;

— emnet for undersøgelsen ikke hører under De europæiske Fællesskabers virksomhedsområde;

— undersøgelsesudvalgets formål er udtryk for forskelsbehandling af en politisk gruppe, der er i mindretal i Europa-Parlamentet.

6 Europa-Parlamentet har påstået sagen afvist og har i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1, fremsat begæring om, at Domstolen tager stilling til dette spørgsmål uden at indlede behandlingen af realiteten.

7 Europa-Parlamentet har her understreget, at sagsøgeren ikke har angivet hjemmelen for sagsanlægget, og at det er klart, at sagen ikke kan være anlagt i medfør af EKSF-traktatens artikel 38. Den kan heller ikke admitteres i medfør af EØF-traktatens artikel 173 eller Euratom-traktatens artikel 146, da Domstolen i henhold til disse bestemmelser kun kan prøve lovligheden af Rådets og Kommissionens retsakter.

8 Heroverfor har sagsøgeren henvist til EØF-traktatens artikel 164, Euratom-traktatens artikel 136 og EKSF-traktatens artikel 31. Hvis afvisningspåstanden tages til følge, vil det medføre, at Europa-Parlamentets afgørelser ikke kan gøres til genstand for Domstolens prøvelse, medmindre der rejses søgsmål af en medlemsstat eller af Kommissionen med hjemmel i EKSF-traktatens artikel 38. I så fald ville Europa-Parlamentet have fuld handlefrihed til at behandle hvad som helst, selv spørgsmål, som ligger fuldstændig uden for fællesskabstraktaterne. Parlamentet ville eksempelvis kunne nedsætte undersøgelsesudvalg om fællesskabsinstitutionernes medlemmers privatliv, herunder Domstolens medlemmers.

9 Ifølge procesreglementets artikel 92, stk. 2, kan Domstolen til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger, og sagen kan således afvises uden at give parterne lejlighed til at afgive mundtlige indlæg, hvis Domstolen finder, at sagen allerede er tilstrækkelig oplyst til, at der kan træffes en afgørelse.

10 Fysiske og juridiske personer kan ikke anfægte Europa-Parlamentets afgørelser i medfør af EKSF-traktatens artikel 38. Derimod har de i medfør af EØF-traktatens artikel 173 principielt mulighed for at rejse annullationssøgsmål til prøvelse af Europa-Parlamentets retsakter, der har retsvirkninger for tredjemand, således som det fremgår af Domstolens dom af 23. april 1986 (294/83, miljøpartiet »Les Verts« (»De Grønne«) mod Europa-Parlamentet, Sml. 1986, s. 1339). Det skal derfor afgøres på grundlag af denne bestemmelse, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling.

11 Det er end ikke nødvendigt at efterprøve, om sagen er anlagt inden for den i artikel 173, stk. 3, fastsatte frist, idet det kan fastslås, at den ikke kan admitteres, da Europa-Parlamentets anfægtede retsakt ikke kan skabe retsvirkninger for tredjemand. Undersøgelsesudvalgene, som kan kræves nedsat i medfør af forretningsordenens artikel 95, har kun kompetence til at foretage undersøgelser, og retsakterne vedrørende nedsættelse af disse udvalg vedrører derfor udelukkende den interne tilrettelæggelse af Europa-Parlamentets arbejde.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

efter at den refererende dommer har forelagt sin rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse:

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 4. juni 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident